

Mary Jo Putney
Copyright © 2011 Mary Jo Putney, Inc.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteți vizita pe

Pasiune și onoare
Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Carmen Botoșaru
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUTNEY, MARY JO
Pasiune și onoare / Mary Jo Putney;
trad.: Roxana Roman. – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3442-9

I. Roman, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

Pasiune și onoare

Traducere din limba engleză
ROXANA ROMAN

Capitolul 1

Kent, sfârșitul lui octombrie 1812

Plecă râzând melodios, ridicându-și fusta costumului de călărie și alergând de-a lungul corridorului, înainte ca Tânărul blond să apuce să-și rostească cererea în căsătorie. Dar când ajunse la ultima ușă, se opri și se uită peste umăr, cu un aer neastămpărat.

Distinsul Godfrey Hitchcock, bălai și încrezător, zâmbi în razele soarelui care apăruse după zile întregi de ploaie.

– Vorbim mai târziu, lady Kiri. O să-ți spun atunci tot ce aveam de gând.

Kiri Lawford ii aruncă acel zâmbet dulce care topește întotdeauna inima unui bărbat, după care se strecură afară. De îndată ce ieși din raza lui vizuală, își încetini mersul, cu o expresie gânditoare pe chip. Godfrey era fermecător, cel mai atrăgător dintre cei care o pețiseră de când familia ei venise în Londra, cu un an în urmă.

– Dar oare chiar dorea să se mărite cu el?

Îi plăcea faptul că, în acea după-amiază târzie, el o însoțise la o plimbare călare, deși riscaseră să întârzie la cină. Nu dorise să irosească prețioasele raze de soare după ce stătuse închisă în casă de când sosise la Grimes Hall pentru petrecere. Era un călăreț de primă clasă, care ținuse pasul cu ea în timp ce galopaseră de-a lungul dealurilor din Kent.

Oficial, Kiri era doar unul dintre oaspeții de la petrecere. Dar toată lumea știa că venise să-i cunoască familia lui Godfrey, într-un mediu mai relaxat. Mama lui Kiri dorise să vină și ea, dar în casa lor izbucnise o epidemie de pojar, așa că rămăsese în Londra.

Din fericire, Kiri stătuse împreună cu fratele ei la Casa Ashton și nu fusese expusă bolii. Astfel, putuse să meargă în Kent împreună cu un cuplu mai în vîrstă, care fusese invitat la petrecere.

Vizita decurgea bine. Familia Hitchcock o analizase minuțios pe Kiri, iar acest lucru sugera că, în opinia lor, ea avea să facă parte cât de curând din familie. Îl găsea agreabili, într-un stil englezesc tipic.

Nu era o uniune nemaipomenită, din moment ce Godfrey era doar cel de-a treilea fiu al unui baron, iar Kiri era fiica unui duce. Dar îl plăcea. În anul de când familia ei sosise din India, nu întâlnise alt burlac pe care să-l placă mai mult.

Godfrey nu o tratase ca pe o femeie ieftină, străină și exotică, nedemnă de respect. De asemenea, săruta foarte bine, aceasta fiind cu siguranță o calitate pentru un viitor soț, iar personalitatea lui de răzvrătit se potrivea de minune cu a ei. Dar oare era aceasta o bază solidă pentru o căsătorie?

Mama lui Kiri se trăgea dintr-o familie regală indiană și, în ciuda originii, sfidase tradiția de două ori, căsătorindu-se cu englezi. Ambele căsătorii fuseseră din dragoste. Tatăl lui Kiri, cel de-al șaselea duce de Ashton, murise înainte de nașterea ei, dar ea văzuse iubirea dintre Lakshmi și cel de-al doilea soț, John Stillwell. Tatăl ei vitreg fusese un general renumit în India și era singurul tată pe care îl cunoscuse. Un tată bun, care își trata fiica vitregă la fel ca pe cei doi copii ai săi.

Godfrey era amuzant și se dovedea o companie plăcută, dar, în comparație cu generalul Stillwell, părea destul de superficial. Desigur, majoritatea bărbaților erau așa. Însă fratele ei Adam se ridică la nivelul generalului. Acum, că se gândeau mai bine, același lucru se putea spune și despre fascinantii lui prieteni. Păcat că toți o tratau ca pe o soră mai mică.

Dar poate îl judeca greșit pe Godfrey. Nu se cunoșteau suficient de bine ca să-și poată da seama dacă era într-adevăr un bărbat profund. Trebuia să accepte oferta mamei lui, Lady Norland, care

o sfătuise pe Kiri să mai rămână o săptămână după terminarea petrecerii.

Întrebându-se dacă părinții ei ar fi putut ajunge în cazul în care ea și-ar fi prelungit sederea, Kiri se hotărî să treacă să o vadă pe Lady Norland, în camera de zi. Gazda ei era probabil acolo, dacă nu urcase să se schimbe pentru cină, iar Kiri putea să-i ceară permisiunea de a-și prelungi vizita. Cu siguranță, dacă mai stătea o săptămână în compania lui Godfrey, ar ști mai bine dacă erau potriuviți unul pentru celălalt.

Camera de zi a contesei era primitoare și plăcută, iar ea își petreceea acolo foarte mult timp împreună cu prietenele ei. Kiri deschise ușa încet, apoi se opri, văzând că Lady Norland discuta cu sora ei, Lady Shrimpton. Așezate pe o canapea, cu spatele la ușă, surorile nu o văzură pe Kiri.

Putea să discute mai târziu cu gazda sa. Fata era pe punctul de a se retrage, când Lady Shrimpton spuse:

– Godfrey chiar are de gând să se însore cu ființa aceea, cu Kiri?

Kiri se cutremură la auzul tonului disprețuitor. Ce Dumnezeu...?

– Așa dă impresia. Ea pare foarte îndrăgostită. Ce fată i-ar putea rezista unui bărbat atât de chipeș și de fermecător?

– Sunt surprinsă că tu și Norland sunteți de acord cu o astfel de căsătorie, continuă sora ei pe un ton dezaprobat. Nu i-aș lăsa pe băieții mei să se însore cu o corcitură. O creatură atât de vulgară și de îndrăzneață! Am văzut cum își etalează farmecele. Zău! Bărbații se gudură pe lângă ea ca niște cățeluși. Godfrey nu va ști dacă copiii lui sunt într-adevăr ai lui.

Lui Kiri inima îi bătea să-i spargă pieptul din cauza șocului. Fratele ei Adam fusese de multe ori defăimat din pricina săngelui său amestecat, însă Kiri fusese tratată cu mai multă toleranță, deoarece ea era femeie și atât, nu un duce englez. Cu toate că existau câțiva membri din înalta societate care nu priveau cu ochi buni originea ei, erau de obicei destul de discreți în această privință. Nu văzuse niciodată atât de multă răutate îndreptată împotriva ei.

– Femeiușca e pe jumătate britanică și tatăl ei vitreg este generalul Stillwell, deci ar trebui să știe cum să se comporte. Lady Norland nu părea prea sigură de acest lucru. Ceea ce contează e că este fiică

R de duce și că va avea o zestre consistentă. Godfrey cheltuiește mult și nu va găsi o soție mai bogată decât ea. Dacă-i vâră pe gât copiii altuia – ei bine, din fericire, el are doi frați mai mari și amândoi au fii, așa că săngele ei nu ne va păta titlul.

– O zestre bună compensează multe lucruri, spuse Lady Shrimpton. Dar va trebui să ai de-a face cu mama ei îngrozitoare. O păgână, cu tenul atât de închis!

– Lady Kiri nu are tenul atât de închis, iar zestreia ei e ca aurul! Lady Norland râse. Presupun că nu pot să mă prefac că nu o cunosc pe mama ei, dar, crede-mă, în ciuda prezenței generalului Stillwell, vor exista foarte puține interacțiuni între acea familie și noi.

Lui Kiri i se întunecă judecata, simțindu-se cuprinsă de o furie ucigătoare. Cum îndrăzneau să vorbească așa despre mama ei, care era cea mai înțeleaptă, mai blândă și mai bună femeie pe care o cunoscuse Kiri vreodată! Era o doamnă în adevărul sens al cuvântului. Kiri ar fi vrut să le sfărtece cu mâinile goale pe acele femei. Tânjea să le zdrobească disprețul și intoleranța.

Și ar fi putut. Când era mică, fusese fascinată de poveștile vechi cu regine războinice indiene, astfel încât insistase să meargă împreună cu verii ei hinduși să studieze arta tradițională indiană de luptă numită Kalarippayattu. Kiri fusese una dintre cele mai bune eleve, iar acum își dorea nespus să-și folosească măiestria pe cele două femei malefice.

Dar ar fi fost lipsit de etichetă să-și omoare gazdele. Și nu trebuia să-l omoare nici pe Godfrey, acel vânător de averi mincinos și trădător. În timp ce se întoarse, îndreptându-se orbește către camera ei, simți că i se face rău la ideea că se gândise să se mărite cu acel bărbat! Își șterse buzele cu dosul palmei, ca și când ar fi putut să îndepărteze amintirea sărutărilor lui.

Aproape la fel de jignitoare ca denigrările aduse mamei ei erau și acele zvonuri oribile cum că ea ar fi fost o femeie ușoară, care își etala farmecele în fața bărbaților. Fusese crescută în tabere militare, printre bărbați, și aprecia compania lor. Din momentul în care începu să meargă, subalternii generalului Stillwell o tachinaseră, vorbisera cu ea și o învățaseră să călărească, să vâneze și să tragă

cu arma. Când crescuse, tinerii ofițeri se îndrăgostiseră uneori cu disperare de ea. Bineînteles că nu era o domnișoară englezoaică timidă, căreia să-i fie frică de toți bărbații din afara familiei!

Nu mai putea rămâne în acea casă nici o zi, nici măcar o oră. Intră în dormitor, simțindu-se mai liniștită. Va împrumuta un cal de la familia Norland și va călări până la Dover, un port important, unde sigur avea să găsească o trăsură care să o ducă la Londra.

Cu mâini tremurără și smulgându-și nasturii, își scoase costumul scump de călărie pe care îl purtase în plimbările pe care le făcuse zilnic cu Godfrey. Se străduise să fie englezoaică în toate privințele, dar nu mai era cazul.

Eliberată de metrii nesfârșiti de material, căută în dulap fusta despicateă în părți pe care o purta la călărie și pe care o cumpărase din India. Fusta îi permitea să încalece pe cal și se gândise că ar fi putut să o poarte aici.

Tesătura galben-închis a fustei despicate îi dădea un sentiment bine-venit de confort. În timp ce se îmbrăcă cu o jachetă bleumarin, făcută la comandă, se privi în oglinda șifonierului. Păr închis la culoare, ochi verzi strălucitori, destul de înaltă chiar și pentru o englezoaică. Tenul ei era mai închis la culoare decât al britanicului de rând, dar nu cu mult mai mult.

Aceasta era adevărata Kiri Lawford – o fiică a imperiului, jumătate britanică, jumătate indiană, și mândră de ambele origini. Într-un sari și cu un punct roșu între sprâncene, ar arăta aproape ca o indiană, la fel cum în costumul de călărie arăta aproape ca o englezoaică. Dar niciodată pe de-a întregul. Nu putea schimba acest lucru. Și nici nu-și dorea. Mai ales să le facă pe plac unor cățe răuvoioare ca Lady Norland și sora ei.

Nu putea să care foarte multe lucruri călare, aşa că aruncă o privire prin cameră, ca să vadă dacă trebuia să mai ia și altceva în afară de bani. Își aduse cele mai bune haine, dar nu avea de gând să rămână în acest loc doar ca să-și apere garderoba.

Își împacheta bijuteriile într-o pânză de in, apoi într-un șal indian. Dacă-l vâră într-o traistă de piele, pachetul avea să stea fără probleme în spatele șei.

Respec Deși își dorea din tot sufletul să iasă cât mai repede din casă, era mult prea bine-crescută ca să plece fără nici un cuvânt. Trebuia să-i scrie un bilet femeii cu care călătorise, iar acest lucru avea să fie ușor. Și încă un bilet lui Godfrey, lucru deloc simplu, dar nu avea curaj să i se adreseze direct lui Lady Norland. Se aşeză la birou, dornică să tipărească la el. Dar simpla hârtie nu putea să-i stăpânească furia.

Se mulțumi să mărgălească:

Trebuie să găsești altă avere pe care s-o vânezi. Te rog să-mi trimiți lucrurile la Casa Ashton. Menționă cu bună-știință conacul ducal al fratelui ei.

Deși acești oameni o considerau o femeie ușoară, era, pentru numele lui Dumnezeu, o femeie ușoară de viață nobilă.

Din moment ce menajera lui Kiri era în carantină din cauza pojarului, i se dăduse o fată fără prea multă personalitate și îndemnare, care lucra pentru familia Norland. Kiri îi lăsa fetei o sumă generoasă pentru serviciile ei, apoi ieși din cameră.

Din fericire, în drumul ei până la parter și apoi până la grajduri, nu văzu pe nimeni din familia Hitchcock sau vreun alt oaspete. Știa ce cal voia – pe Chieftain, un superb pursâng care îi aparținea lui George Hitchcock, fratele mai mare al lui Godfrey. George, încrezutul moștenitor al titlului, căsătorit cu o blondă plăcitoare, cu care avea doi fii englezi, viguroși, cu părul blond, aproape alb. Nu merită un cal atât de frumos. Tânărul să-l călărească ea.

Grajdurile erau cufundate în liniște și bănuia că rândășii își luau cincina. Nu conta, se împrietenise cu Chieftain în timpul ultimei săptămâni. Se opri în loc, neștiind ce să să folosească.

Cea a lui Godfrey avea mărimea potrivită, dar o trecură fiorii la simplul gând că ar folosi ceva ce îi aparținea lui, așa că luă un har nașament oarecare. Încălcă la fel de ușor ca un bărbat, îl întoarse pe Chieftain în direcția în care se afla Dover și părăsi Grimes Hall pentru totdeauna.

Capitolul 2

Bine că furia îi ținea de cald, se gândeau Kiri tăios, altminteri ar fi tremurat de frig. Era sfârșitul lui octombrie și se inserase devreme, cerul se acoperise de nori și temperatura scăzuse brusc. Deși Chieftain era un cal puternic de călărie, înaintau destul de greu, deoarece pământul se transformase în noroi din cauza plorilor din zilele trecute. Drumul care ducea spre nord, către Dover, șerpua printre dealurile neregulate, și asta o încetinea și mai mult.

Dar orașul era doar la câteva mile distanță. Nu avea cum să se rătăcească, atâtă timp cât urma drumul paralel cu coasta. Avea să petreacă noaptea într-un han – un han elegant și călduros – și dimineață urma să ia trăsura către Londra. Avea să fie interesant să călărească într-o trăsură cu care mergea toată lumea, în locul trăsuriilor personale și luxoase. Îi plăcea să încerce lucruri noi, chiar dacă există posibilitatea să fie incomode.

Poteca ce cobora dealul era îngustă, de-abia încăpeau pe ea calul și călărețul. Din fericire, se afla în siguranță în Anglia, spre deosebire de India, unde ar fi stat la pândă bande de tâlhari.

Tocmai își imagina un foc în semineu, când luă curba și se pomenea față în față cu un grup de ponei împovărați de bagaje, care se îndreptau către regiunile muntoase. Ce naiba...? Lui Kiri îi luă ceva timp până desluși talmeș-balmeșul de bărbați cu înfățișare aspră, de ponei și de felinare ascunse cu grijă.

Contrabandisti! De îndată ce-i trecu prin minte acest gând, încercă să-l tragă pe Chieftain în direcția opusă, dar negustorii își reveniseră și ei din uimire.

– Prinței-l! urlă o voce ascuțită. Nu putem lăsa un străin să ne vadă!

Un contrabandist se năpusti asupra lui Kiri. Îl lovi cu cravașa peste față, în timp ce-și înfipse călcâiele în Chieftain. Dar o prinseră mai mulți bărbați, iar poteca era prea îngustă și calul nu se putea întoarce repede. Lovi cu picioarele doi, îi biciui pe alții, dar până să poată scăpa, vocea ascuțită strigă:

– Jed, folosește plasa asta de păsări!

O plasă grea, rău mirosoare zbură prin aer și căzu peste ea, imobilizându-i mâinile și picioarele. În timp ce se chinuia să se elibereze, atacatorii ei o traseră de pe cal. Se lovi cu putere de pământ și începu să înjure în indiană.

Un negustor roșcat o înșfăcă, exclamând:

– Dumnezeule, e o afurisită de femeie!

– Care poartă pantaloni și încalecă precum un bărbat? întrebă altul neîncrezător.

– Recunosc un săn de femeie când pun mâna pe el!

Un bărbat cu chip prelung și posac se apropie și îngenunche lângă Kiri. Ei îi căzuse pălăria, iar în lumina felinarului chipul i se vedea limpede.

– Într-adevăr, e o femeie, spuse el, cu o voce de conducător. Sau, mai degrabă, o fată. Bolborosea ceva într-o limbă străină. Știi engleză, fătuca?

– Mai bine decât tine!

Încercă să-l lovească în vîntre, dar era prinsă în plasă și nu reușî.

– Cu pantalonii ăștia, căpitane Hawk, poă să fie o târfă, spuse un contrabandist.

– Nu sunt târfă!

Kiri îi înjură din nou, de data aceasta în engleză, folosind cele mai obscene cuvinte pe care o fetiță le poate învăța într-un cantomant militar.

– Poate că nu-i târfă, dar, cu siguranță, nici doamnă nu e, rosti un bărbat pe un ton admirativ.

– Puneti-i căluș și legați-o la ochi, spuse Hawk răspicat. Apoi legați-o și aruncați-o pesteșaua ei. Howard, Jed, duceți-o în peșteră și aveți grija să nu scape. Mac Briceagul vine în seara asta, aşa că faceți-l să se simtă bine-venit, dacă sosește înainte de a ne întoarce noi. Vom vedea atunci ce-o să facem cu ea.

– Știu deja ce să fac cu ea, căpitane, spuse un bărbat, chicotind obscen.

– Nu se va întâmpla asta, rosti căpitanul, în timp ce-l admira pe Chieftain. Calul astă valorează ceva bănuți, s-ar putea ca și fata.

– Trebuie să fim atenți, spuse bărbatul cel îndesat. Dacă familia ei este importantă, cererea de răscumpărare ar putea însemna o trupă de soldați care să ne caute. E mai simplu să-o regulăm, apoi să-o aruncăm din barcă, cu câteva pietre atârnate de gât.

Kiri se încordă. Dacă aflau că e sora unui duce, ar fi putut să se teamă atât de mult de consecințe, încât ar fi omorât-o fără ezitare. Își întoarce discret inelul, astfel încât să ascundă diamantele, lăsând la vedere doar banda simplă a bijuteriei.

– Nu sunt nici bogată, nici importantă, deci nu este nevoie să mă omorâtă.

– Vorbești ca o bogătașă. Căpitanul o privi cu ochi mijiți. Cum te cheamă?

Se gândi repede la un nume asemănător cu al ei.

– Carrie Ford.

– Sunt câțiva pe care-i cheamă Ford în Deal, îndrăzni să spună un bărbat. Dar nu seamănă cu ei.

Pe principiu „Spune adevărul atunci când se poate“, răspunse:

– Sunt din Londra, nu din Deal.

– De unde ai făcut rost de calul astă de rasă? întrebă Hawk.

Buzele i se înclăstară.

– L-am furat ca să scap de un bărbat care m-a mințit.

Lucru care, întâmplător, era adevărat.

Contrabandistii râseră.

– Se pare că e genul nostru de femeie, spuse unul.

– Poate că minte. Hawk privi încruntat: Vom vedea asta mai târziu. Deocamdată, legați-o și nu o răniți. Trebuie să-o luăm din loc.

În ciuda sforțărilor ei furioase de a se împotrivi, contrabandistii reușiră să-i dea jos plasa și să-i lege mâinile cu o frângie subțire și aspiră. Îi venea să urle de ciudă că nu se putea elibera să riposteze. Ar fi trebuit să ia cu ea un cuțit, dar dorise să dea dovedă de rafinament pentru blestemata de petrecere din Casa Norland.

Howard, bărbatul cel îndesat, încercă să-i pună căluș o cârpă mizerabilă.

– Porcule! mărâi ea, după care îl mușcă de degete.

– Cătea!

O plesni peste față și-i legă călușul dureros de strâns, dar Kiri avu satisfacția să vadă că lui îi dăduse sângele.

După mușcătură, negustorii o manevrau cu foarte multă atenție. Jed, roșcat, slab și musculos, o legă la ochi. Legată de mâini și de picioare ca o gâscă, fu aruncată peste șaua lui Chieftain și legată de cal.

Era un mod îngrozitor de incomod de a călători, mai ales că nu putea să vadă nimic. Folosindu-și auzul și celealte simțuri, își dădu seama că era dusă pe un drum atât de îngust, încât uneori picioarele-i atingeau un perete dur din piatră.

Kiri fu la un pas de a vomita în momentul în care calul se opri și ea fu dezlegată și ridicată din șa. Sedezchilibră, dar o mâna puternică o apucă de cot.

– Din moment ce nu are ce vedea în afara de pietre, se auzi vocea lui Jed, o dezleg la ochi, ca să poată merge singură.

Chiar dacă era noapte, faptul că nu mai era legată la ochi îi permitea să vadă împrejurimile și să-și pună ordine în gânduri. Se aflau într-o adâncitură adăpostită, încunjurată de bolovani. La unul dintre capete se afla o curte împrejmuită cu un gard, formând un padoc în care se aflau câțiva ponei care mâncau dintr-o grămadă de fân.

Precăut, Jed încercă să-i dea jos șaua lui Chieftain și, drept răsplată pentru strădania lui, fu mușcat. Frecându-și vânătaia care începuse să se formeze pe antebraț, mărâi:

– Atunci pot să stai cu harnășamentul și să te simți incomod, calule.

Chieftain intră în padoc de bunăvoie, mai ales că îl aștepta fânul. Era un animal de rasă și Kiri speră ca măcar unul dintre contrabandisti să știe cum să îngrijească de cai. Nu-l condamna pe Jed pentru că se temea. În comparație cu ceilalți cai, Chieftain era un aristocrat trufaș și independent, care, evident, nu avea răbdare cu țărani.

Jed o luă de braț și o conduse către o potecă ascunsă între doi bolovani. Neputând să-și folosească mâinile, ar fi căzut dacă el nu ar fi ținut-o. Nu avea cum să scape, cu Howard pe urmele lor.

Poteca se lătea, ducând către intrarea într-o grotă de pe malul mării. Din potecă se desprindea o alta, ce ducea către un petic de plajă cu pietriș. Era suficient de multă lumină pentru a vedea câteva bărci ancorate în micul port. Flota comercianților – în timpul zilei, pescuiau; în timpul nopții, beau coniac. Era o ascunzătoare bună și cu greu putea fi descoperită de vasele care navigau de-a lungul coastei.

Jed o conduse în grota care, în mod uimitor, era destul de mare. Kiri își spuse că era aproape la fel de mare ca sala de bal din Casa Ashton.

De îndată ce se aflareă înăuntru, departe de intrare, Jed aprinse un felinar care lumină aproape întreaga peșteră. Firidele erau pline cu bunuri de contrabandă, mai ales vin și băuturi spirtoase în butoaie ușor de cărat. Auzise că băuturile spirtoase de contrabandă erau atât de tari, încât, în cantități mari, puteau ucide un om. Trebuiau să fie diluate înainte de a fi băute.

Erau și pachete cu ceai sau tutun, înfășurate în pânză uleioasă. Probabil că celealte pachete conțineau pânză, dantelă și alte bunuri de lux. Nu-și putea da seama cât valora marfa. Cu siguranță, mult.

Kiri fu forțată să meargă în capătul cel mai îndepărtat al peșterii. Până să-și dea seama ce facea Howard, acesta îi încătușă încheietura stângă. În ciuda furiei de a fi priponită de perete ca un animal, rămase nemîscată în timp ce-i erau tăiate legăturile de la mâini. Frânghia fusese legată cu o pricepere marinărească și-i intrase dureiros în piele.